

[Elisabeth Bruun Olesen]

Af disse for hr. Estrup så usædvanligt skarpe ord kan man drage nogle interessante konklusioner, måske især om mindretalsbeskyttelsen. Jeg vil senere i mit indlæg komme ind på, hvad jeg mener der skal til af demokrati i fagbevægelsen, men hvad forestiller hr. Estrup sig egentlig at det her kunne betyde?

Hvis en fagforeningsgeneralforsamling beslutter sig for at give penge til Greenpeace, skal det mindretal, som ikke har lyst til at støtte Greenpeace, så sende et postkort ind til fagforeningen og sige: træk 25 menneskers penge fra? Hvis et fagforbund beslutter sig for, at man vil have en gruppelevsfor sikring og sender det ud til urafstemning, skal de mennesker i fagforbundet, som ikke vil have en gruppelevsfor sikring, så sende et postkort ind til forbundet og sige: træk os fra? Hvis et flertal har sagt nej til en overenskomst ved en overenskomstfornyelse, skal mindretallet så sende et postkort ind og sige: jamen vi vil gerne arbejde på den overenskomst og de vilkår, som flertallet lige har stemt ned, og på den måde underbyde det, flertallet har sagt? Eller er det kun, når det drejer sig om penge til politiske partier?

Konsekvenserne af dette her er jo uoverskuelige. Så vil mindretalsbeskyttelsen vel skulle dække, hver eneste gang et flertal siger noget og et mindretal siger noget andet, og hvordan skulle det praktiseres i virkelighedens verden, også hvis man drager sammenligning med alle mulige andre foreninger? Hvis en grundejerforening beslutter sig for, at vejen skal cementeres og et stort mindretal siger, at den er god nok, som den er, skal man så cementere halvdelen af vejen, enten halvdelen eller kun den ene side, eller hvad gør man?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg skylder hr. Ole Henriksen et svar. Jeg nåede ikke op, inden hr. Estrup var på talerstolen; han slog mig i opløbet.

Det gælder hr. Ole Henriksens spørgsmål om statskonsulenters anvendelse i landboforeninger. Det er rigtigt, at alle danske landboforeninger får statstilskud, så de kan give deres medlemmer tilbuddet om, at de kan hjælpes af konsulenter. Noget tilsvarende findes også på fagbevægelsens område. Der

gives jo forskellige tilskud, og der er uddannelses tilbud og støtte fra det offentlige. Det er slet ikke det, vi angriber. Den parallelle situation, som hr. Ole Henriksen talte om på de to områder, består, men vi finder ikke noget angribeligt deri, heller ikke på fagbevægelsens område.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Fru Elisabeth Bruun Olesen nævnte et ganske imponerende katalog af eksempler på ting, som fagbevægelsen eller organisationer generelt kunne tænkes at støtte, og jeg er ikke i tvivl om, at det sikkert forekommer enkelte steder. Jeg nærer intet ønske om at få en ekstrem, logisk situation ud af forholdene inden for den enkelte organisation; jeg ønsker at undgå konflikter.

Det, som er helt oplagt, og som vi har set eksempler på, er, at lønmodtagere – og i og for sig også medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening – protesterer imod at skulle yde partipolitiske bidrag. Det er det, jeg gerne vil stoppe. Det mener jeg vi kan skabe frivillighed om, og derved kan vi undgå konflikter.

Hvis vi endelig skal til helt at lave logiske konstruktioner, jamen så skal vi gå den lange vej og afskaffe eksklusivaftaler og alle de andre ting, som der kan være tale om. Det er den logiske vej. Men det er ikke sikkert, at vi undgår konflikter, hvis vi gør det.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Jeg takker for hr. Bjørn Elmquists svar, men vil da godt lige have uddybet, hvad det er for konsulenter, som fagforeningerne betjener sig af, og som får tilskud fra det offentlige. Så vidt jeg ved, er det kun A-kasserne, der kunne tænkes at have nogle, som får offentligt tilskud. Hvor inden for fagbevægelsen har man konsulenter af lignende karakter som landbrugskonsulenterne?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu sagde hr. Estrup, at det her ikke drejede sig om logik, men om at undgå, at der kunne opstå konflikter, og derfor ønskede Det Radikale Venstre, at man ikke skulle